

Arrest

nr. 183 983 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 29 april 2013 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Belgische ascendent. Op 22 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) in hoofde van verzoekende partijen beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20). Het beroep tot nietigverklaring dat tegen deze beslissing werd ingesteld door eerste verzoekende partij wordt op 29 april 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 123 299. Het beroep tot nietigverklaring dat tegen deze beslissing werd ingesteld door derde verzoekende partij wordt op 19 februari 2014 door de Raad verworpen bij arrest nr. 119 122. Het beroep tot nietigverklaring dat door

vierde verzoekende partij werd ingesteld, wordt op 29 april 2014 door de Raad verworpen bij arrest nr. 123 298.

1.2. Op 10 maart 2015 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de eerste verzoekende partij op 11 maart 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven van deze beslissing gaan als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer(1), die verklaart te heten(1);

naam: R. (...).

voornaam: S. (...)

geboortedatum: (...)1970

geboorteplaats: Skopje

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 17/03/2015.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 22/10/2013.”

1.3. Op 10 maart 2015 wordt ten aanzien van tweede verzoekende partij eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan tweede verzoekende partij eveneens op 11 maart 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven zijn de volgende:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer die verklaart te heten(1):

naam: I. (...).

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...)1971

geboorteplaats: Skopje

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen.....dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 17/03/2015

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 22/10/2013"

1.4. De gemachtigde neemt eveneens ten aanzien van derde verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op 10 maart 2015. Dit is de derde beslissing, waarvan de derde verzoekende partij eveneens op 11 maart 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven van de derde bestreden beslissing gaan als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten(1):

naam: R. (...).

voornaam: S. (...)

geboortedatum: (...)1993

geboorteplaats: Skpoje

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen.....dagen na de kennisgeving /uiterlijk op 17/03/2015.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 22/10/2013."

1.5. Op 10 maart 2015 neemt de gemachtigde eveneens ten aanzien van vierde verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De vierde verzoekende partij wordt hiervan in kennis gesteld op 11 maart 2015. De motieven van de vierde bestreden beslissing luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten(1):

naam: R. (...),

voornaam: A. (...)
geboortedatum: (...)1994
geboorteplaats: Anvers
nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 17/03/2015

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Artikel 74/14 :

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 22/10/2013."

1.6. Eerste, tweede en derde verzoekende partij dienen op 5 juni 2015 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Op 4 december 2015 neemt de gemachtigde in hoofde van verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingediend door eerste, tweede en derde verzoekende partij worden op 26 april 2016 door de Raad verworpen bij arrest nr. 166.484.

1.7. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat de vierde verzoekende partij op 1 december 2015 een aanvraag heeft ingediend tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, met name in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie met mevrouw G. K., van Slovaakse nationaliteit. Op 11 december 2015 werd zij naar aanleiding van deze aanvraag in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 1 december 2020.

1.8. Op 24 februari 2016 dienen eerste, tweede en derde verzoekende partijen een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in casu mevrouw G.K. Zij worden naar aanleiding van deze aanvraag op 1 maart 2016 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 28 augustus 2016. Op 23 augustus 2016 neemt de gemachtigde in hoofde van verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20). Het beroep tot nietigverklaring dat door eerste en tweede verzoekende partijen werd ingediend tegen deze beslissingen is hangende bij de Raad onder het rolnummer 194 410. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat door de derde verzoekende partij tegen deze beslissing werd ingediend is gekend bij de Raad onder het volgende rolnummer 194 560. In de laatste vermelde zaak met rolnummer 194 560 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, vernietigd bij arrest nr. 183 345 van 3 maart 2017.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de vierde verzoekende partij

2.1.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 39/2, §2 van dezelfde wet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvS 14 november 1997, nr. 69.601; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van het bestreden bevel moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.1.2. Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de vierde verzoekende partij, naar aanleiding van de in punt 1.7. vermelde aanvraag, op 11 december 2015 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, geldig tot 1 december 2020.

Ter terechtzitting werd hierop gewezen en werd aan de advocaat van de verzoekende partijen gevraagd of vierde verzoekende partij nog een belang heeft bij de beslechting van het beroep, nu zij de nietigverklaring vraagt van het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 11 maart 2015, terwijl zij ondertussen beschikt over een verblijfsrecht in België naar aanleiding van haar aanvraag om gezinshereniging en zij niet langer voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsbeslissing.

De advocaat verklaart ter terechtzitting hierbij geen opmerkingen te hebben.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet duidt dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing nog een concreet voordeel kan opleveren en dat zij niet aantoonst dat zij nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van de thans bestreden beslissing.

2.1.3. Het beroep, ingediend door de vierde verzoekende partij, is om die reden onontvankelijk.

2.2. Wat betreft eerste, tweede en derde verzoekende partij

2.2.1. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat eerste, tweede en derde verzoekende partijen op 1 maart 2016 in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 28 augustus 2016, en dit naar aanleiding van hun verblijfsaanvragen met oog op gezinshereniging ingediend op 24 februari 2016 vermeld in punt 1.8.

2.2.2. Wanneer de verwerende partij een attest van immatriculatie aan de vreemdeling geeft, houdt dit in dat deze vreemdeling op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt in afwachting van de behandeling van de aanvraag. Het toekennen van een dergelijk verblijfsrecht, zelfs al betreft het een precair verblijf, staat haaks op het nemen van een verwijderingsmaatregel, in casu het bevel om het grondgebied te verlaten.

In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, raakt een attest van immatriculatie niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf.

2.2.3. Dit betekent dat de bestreden bevelen van 10 maart 2015, ingevolge de afgifte van de attesten van immatriculatie op 1 maart 2016 naar aanleiding van de voormelde verblijfsaanvragen met oog op gezinshereniging en het hieruit voortvloeiend tijdelijk verblijfsrecht, minstens als impliciet doch zeker

ingetrokken moeten worden beschouwd (RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c), RvS 2 juli 2014, nr. 10.626 (c) en RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

2.2.4. Het gegeven dat de verblijfsaanvragen, waaruit het tijdelijk en precair verblijfsrecht voortvloeide, ondertussen werden geweigerd door de gemachtigde doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Eens een verblijfsrecht toegekend, al dan niet precair, is de voorafgaande verwijderingsmaatregel uit de rechtsorde verdwenen. Het staat de verwerende partij vrij om nadat zij heeft vastgesteld dat de redenen voor het toekennen van het precair verblijf verdwenen zijn, een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

2.2.5. Ter terechtzitting geeft de advocaat van verzoekende partijen te kennen geen opmerkingen te hebben bij de vaststelling dat de bestreden bevelen moeten worden beschouwd als op impliciete maar zekere wijze ingetrokken.

2.2.6. De verwerende partij verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 26 februari 2015 (J.N. t. Nederland) om erop te wijzen dat de afgifte van een attest van immatriculatie enkel de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk opschort, maar dat dit bevel herleeft bij het nemen van een negatieve beslissing inzake de aanvraag.

2.2.7. De Raad verwijst ter herhaling nogmaals naar het gekend standpunt van de Raad van State, met name dat een attest van immatriculatie niet enkel raakt aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf.

Verder merkt de Raad op voormeld arrest van het Hof van Justitie een uitlegging geeft aan richtlijn 2008/115/EG en de invloed van het indienen van meervoudige asielaanvragen op een terugkeerbesluit bespreekt.

Verwerende partij maakt niet aannemelijk dat een toepassing naar analogie van deze rechtspraak op de Belgische situatie en op dit concreet geval – in casu een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging met een Unieburger – zonder meer aan de orde is.

Artikel 2, lid 3 van richtlijn 2008/115/EG stelt immers duidelijk dat deze richtlijn niet van toepassing is op *“personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscode.”* Artikel 2, punt 5 van de Schengengrenscode definieert *“personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen”* als *“de burgers van de Unie in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent,”*.

Verder blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie duidelijk dat de Nederlandse praktijk van vervallenverklaring van een terugkeerbesluit op grond van het louter indienen van een meervoudige asielaanvraag, niet kan worden vergeleken met de Belgische regelgeving die uitdrukkelijk voorziet in de afgifte van een, weliswaar tijdelijke en precaire, verblijfsvergunning, met name het attest van immatriculatie, in het kader van verblijfsaanvragen met oog op gezinshereniging met een Unieburger.

Verwerende partij geeft dienaangaande geen verdere concrete uitleg.

2.2.8. In zoverre de verwerende partij verwijst naar het rechtszekerheidsbeginsel, meent de Raad dat de rechtszekerheid meer gediend is met de vaststelling dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dienen te worden beschouwd als impliciet doch zeker ingetrokken dan met een onzekere opschorting van de uitvoering ervan waarnaar de verwerende partij ter terechtzitting verwijst. Met de vaststelling dat de bestreden bevelen als impliciet ingetrokken dienen te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of deze bevelen op het ogenblik dat ze werden gegeven rechtsgeldig waren of niet. De Raad benadrukt nogmaals dat niets verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, wanneer vaststaat dat de verzoekende partijen zich in een onregelmatige verblijfssituatie bevinden. De rechten van de verwerende partij worden aldus gevrijwaard. Het brengt geen vertraging of een belemmering met zich mee voor een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen en brengt dit beleid evenmin in gevaar.

2.2.9. Waar verwerende partij nog verwijst naar “*andersluidende rechtspraak*” van de Raad, benadrukt de Raad dat elke zaak individueel dient te worden beoordeeld. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn in wezen mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken en hebben geen bindende precedentswaarde (cf. RvS 16 december 2009, nr. 198.981). Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verwerende partij louter verwijst naar “*andersluidende rechtspraak*”, zonder dit verder te concretiseren.

2.2.10. Gelet op de impliciete, doch zekere intrekking, is het beroep, ingesteld tegen de eerste, tweede en derde bestreden bevelen zonder voorwerp geworden en moet het dus worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES